

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Salvador Cot

El dimoni falangista se'ls escapa

De tant a por ellos contra Catalunya, de tant cridar per la unitat d'Espanya, de tant enrabiar-se contra les escoles i

TV3, de tanta bicolor als balcons, de tant i tan ràpid blanquejar la ultradreta... El dimoni falangista se'ls ha escapat del flascó on el tenien guardat i conservat. A Vox, el partit emergent en aquestes eleccions, el reconeix instintivament l'Espanya de sempre. Perquè són el de sempre. És a dir, la versió espanyola del feixisme, adaptada i pensada des d'aquell nacionalisme els anys trenta. Una ideologia que ha amarat la societat espanyola durant prop d'un segle i que ha arribat fins als nostres dies perfectament viva, amb gran eficàcia electoral i sense que l'hagi combatut ningú.

El falangisme, a diferència del nazisme alemany o el feixisme italià, és d'arrel cristiana i aquesta és la seva con-

L'Espanya de sempre reconeix instintivament Vox, perquè són el de sempre, la versió espanyola del feixisme

cepció de la família i, especialment, dels papers de l'home i la dona a l'interior de la unitat domèstica. Vox és ben bé això. Aquesta connexió amb la tradició cristiana, espiritual i social, fa que el falangisme (i el neofalangisme voxista) sigui verbalment antimaterialista i, per tant, anticomunista. Déu i el que Déu mana. D'aquí la fòbia contra Podem, a qui identifiquen amb els rojos de la Guerra Civil, i, amb menys agressivitat però la mateixa animadversió, el PSOE.

Igual que els nazis i els feixistes, els falangistes eren/són totalitaris i exhibeixen les armes i la violència. Però els italians i els alemanys eren fills de nacions d'unificació recent, amb un projecte d'expansió imperial cap al futur. Per contra, els falangistes naixien en un vell estat d'Europa, amb l'imperi desmuntat i una unitat precària, sempre amb els fusells apuntant contra Catalunya i el País Basc. D'aquí la "unidad de destino en lo universal" de José Antonio Primo de Rivera. Els lectors de més edat ho captaran perfectament: és Falange, qui torna. I José Antonio encara és al Valle de los Caídos.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

A la recerca

Fa unes setmanes vaig rebre a casa *Els anys*, la narració memorialística d'Annie Ernaux que ha publicat en català Angle Editorial. En Sergi Masferrer, que havia estat el relacions públiques de Quaderns Crema, que des de llavors em coneix els gustos i que ara, treballant per lliure, ha estat l'artífex de la recepció del llibre, m'insistia: "Que no tens res a dir-ne? Que no et fa reaccionar?" Li vaig explicar que els de casa m'havien passat al davant en la lectura i que em trobava fent cua. Finalment l'he iniciada. I quan era cap a la meitat sense saber què admirar més, si el text brillant d'Ernaux o la traducció que n'ha fet Valèria Gaillard, truca el transportista a la porta de part de l'editorial Pòrtic i em serveix tres volums d'*A la recerca del temps perdut*, de Marcel Proust, traduïts també per la Valèria. Li puc dir "la Valèria" perquè vam treballar junts molts anys a la redacció d'El Punt, ella a la secció de cultura. Era, és, una dona alta, de nas fort i recte, atractiva, molt prima. Tan prima que de vegades un cert excés ha arribat a fer una mica d'angúnia. Camina com

“Surten tres volums de l'obra de Proust, traduïts per Valèria Gaillard

si no toqués a terra i parla amb veu baixa. La formació és de dalt a baix francesa. En realitat ens vèiem poc: ella tenia el lloc de feina a la redacció central de Girona mentre que jo em movia primer per la del Maresme i més tard per la de Barcelona. Quan pujava a Girona sempre pensava que m'hauria agradat parlar-hi extensament, inquirir-li sobre els seus orígens i la trajectòria vital. La seva reserva i la meva actitud pàmfila davant les dones enigmàtiques em van retreure.

Tres volums de la *Recerca*. *Pel cantó de Swann*, *A l'ombra de les noies en flor* i *El costat de Guermantes*. No soc

prou proustià per reincidir en una lectura que ja vaig emprendre de jove, però estic segur que la feina de la Valèria ha de ser excel·lent, superlativa. El primer volum ja havia sortit fa uns anys. El vaig llegir a trossos intencionats. Li vaig dir a la Valèria que mai abans no havia vist amb tanta claredat, ni en català ni en castellà, el cèlebre episodi de la magdalena que ho desencadena tot. Ara no ho recordo però diria que la Valèria, fidel a l'original, canvia magdalena per un altre dolç, més francès. En Salvador Milà, el més proustià dels meus amics, té motius d'alegria.

En mig, he llegit un text de Pla que parla de Proust. Hi diu que ell és prou vell per haver assistit a la publicació de l'obra, quan va tenir lloc. Deia també que Quim Borralleras, l'ànima de la tertúlia de l'Ateneu Barcelonès, va ser el primer a Catalunya a llegir l'autor i a fer-se'n devot. Lectura en francès, naturalment. L'Ateneu va ser afrancesat d'origen. La biblioteca ho delata. Què se n'ha fet del francès? Hi ha hagut bones traduccions. Sort en tenim també de les lluminoses de la Valèria.